

foc i lloc

Estranyes perspectives

El nou setembre negre de l'economia mundial ens recorda que el camí a l'abisme a penes ha començat

ORIOI MALLÓ

Si ho dic cinc anys enrere hauria semblat blasfèmia. Europa és l'Amèrica llatina dels vuitanta. Ara molts concorden. La pitjor crisi sistèmica servirà per implementar un pla Brady de reconversió dels passius dels estats en obertura total dels mercats. Els estats europeus s'hauran arruïnat per salvar la banca que demana més i més privatitzacions. En resum, després de ser terroritzats i enfonsats, pels volts del 2012-2014 les partitocràcies governants acceptaran coses impensables que ja comencen a anunciar: acomiadaments massius de funcionaris públics, privatització de la seguretat social, altes taxes universitàries i altres excessos imaginables fa pocs dies. Dins o fora de l'euro, nous tecnòcrates enfortiran l'elit financera amb la seva mortal "estabilitat macroeconòmica". Mort en vida que durarà potser fins al 2020-2025 seguint la ruta del desastre social. O un 50% de població empobrida que derivarà el ressentiment contra els immigrants. És clar que quan aquesta via de contenció monetària falli, i enmig de moviments indignats que fan bullir ràbies més grans, arribin nous *corralitos*, potser de miracle aparegui també un veritable canvi de rumb. Però potser la nostra dècada perdu-

da es converteixi en vint anys d'horror i vostè i jo descobrim que el futur dels europeus, i especialment els del sud, és l'habitual: emigrar a provar fortuna, amb fronteres cada vegada més tancades, o quedar-se estancats en un lloc sense futur ni esperança. Exagero? Quan les fantasies meritocràtiques de la classe mitjana s'esvaeixen i la precarietat es converteix en norma reapareixerà el populisme salvatge de la dreta rànica. Els funcionaris, els controladors aeris, els "privilegiats", mestres inclosos, tots aquells que encara tinguin sous més o menys dignes i una ocupació estable es converteixen en enemics del populatxo que calma el seu ressentiment social contra altres proletaris encara no tan miserables. Sempre hi haurà un pobre per atacar un altre pobre, deien a *Gangs of New York*, l'interessant fresc de Martin Scorsese. El novembre els populars seguiran la feina dels socialistes i cal veure si el ferment de la indignació podrà aturar la letal combinació de precarització i pensament màgic que acompanya totes les crisis sistèmiques. En ruta cap al nou feixisme potser algú recordi qui és l'enemic comú i com vam poder-lo vèncer fa temps. Potser...